

עלו
תסייב

השבת של רבי נחמן מברסלב

פרשת אָמֹר

ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ...

(אוצר היראה - מקוה, ב')

זה שנטמא ורוצה להטהר צריך טבילה במקוה, כדי להמשיך עליו קדושה וטהרה ממקוה העליונה, שהוא בחינת מקוה של שבועות שהוא בחינת שער החמשים, שהוא שורש התורה, בחינת הארת רצון העליון שמאירין הצדיקי אמת שהם בחינת משה, בלב כל ישראל, שיאיר להם בכל מיני חושך ואפלה, שעל ידי זה מעלין את הנפשות, מבחינת שמד חס ושלוש לרצון, ומשם נמשך הטהרה לכל הטובלים במקוה להטהר מטומאתן.

אך אף על פי שהצדיקים אמתיים עושים עם נפשות ישראל מה שעושים, להאיר להם הרצון ולהעלותם מטומאה לטהרה, אף על פי כן הבחירה ביד כל אחד, וצריך כל אחד להמשיך על עצמו הרצון קדושה ולקשר לזה כל מחשבתו ולבו.

והעיקר, שצריך להמתין עד גמר הישועה, כי בכל יום עושה השם יתברך חדשות לגמרי בשביל תיקון נפשות ישראל, שזה בחינת טהרת הטמאים, שצריכין להמתין עד הערב שמש, ויש שצריכין להמתין יותר, כמבואר בפנים.

והעיקר, להתחזק בכל אלו הימים שאינו זוכה עדיין לשלמות טהרתו, אף על פי כן יצפה לישועה ויתחזק בכל פעם ברצונות חזקים להשם יתברך, עד שיזכה ליום ישועתו שהוא בחינת גמר טהרתו לגמרי, ואז יאכל מן הקדשים (לקוטי הלכות - ברכות - השחר - הלכה א', אותיות מ"א מ"ו).

כאזרח כגור יהיה לפני ה'...

(לקוטי הלכות - שילוח הקד' - י"ג)

זה שהזהירה התורה בכמה מקומות כאזרח כגור יהיה לפני ה' ככם כגור, וכן הרבה, להורות ולגלות שהתורה לא ניתנה לאלו לבד או לאלו לבד, רק לכולם ניתנה - לגדולים וקטנים ולבינוניים, באיזה דרגא שהוא.

כי האזרח מרמז על גדולי הצדיקים שכבר נזקן במעשיו הטובים, והגרים מרמז על תכלית הפחותים שעשו עד הנה מעשה עכו"ם וגם עדיין בוודאי אינם טהורים לגמרי מזוהמת חטאתם.

ואף על פי כן, לכולם ניתנה התורה בשווה, ואפילו הגדולי גדולים צריכין לקיים

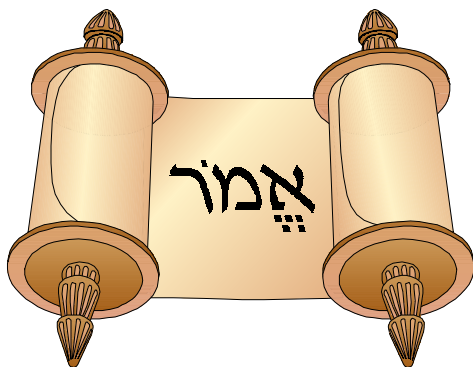
מצוות התורה בפשיטות, ואפילו הפחות שבפחותים מועיל להם מצוות התורה והוא חייהם לנצח...

וכל זר לא יאכל קודש...

(לקוטי הלכות - הכשר כלים ג' - א')

... כל המאכלים הקדושים ביותר אסורים גם כן למי שאינו ראוי להן, באיסור חמור מאד. כי מחמת שהם קדושים בקדושה יתירה מאד, אין כח בהמקבל לקבל החיות והקדושה המרובה הנמשך על ידם.

ועל כן אם ירצה לאוכלם חס ושלוש מי שאינו ראוי להם, הוא גורם שבירת כלים מחדש, בחינת ריבוי השמן גורם כיבוי הנר.

ועל כן כל זר לא יאכל קודש, כי אין בו כח לקבל החיות המרובה הנמשך על ידי אכילת קודש, שזהו בחינת ריבוי השמן שגורם כיבוי הנר, שזהו בחינת שבירת כלים שמשם עיקר יניקת הסטרא אחרא...

רשבי"מ

ל"ג בעומר

(מתוך הקדמת הספר קיצור לקוטי מוהר"ן)

רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח): כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל. ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: כי לא תשכח מפי זרעו. וכמבואר בזהר (נשא קכד): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא [על ידי החיבור הזה, שהוא הספר הזהר, יצאו מן הגלות].

ועתה בא וראה והבן, נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי באמת בזה הפסוק

בעצמו, מרומז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל.

כי סופי תבות של זה הפסוק: כי לא תשכח מפי זרעו, הם אותיות יוחאי. וזה שמרומז ומגולה הפסוק: כי לא תשכח מפי זרעו - מפי זרעו דייקא; היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי.

כי על ידי זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה. כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו, הוא מרומז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): עיר וקדיש מן שמיא נחית - ראשי תבות שמעון וכו'

תפילה

(לקוטי תפילות א', מ"ז)

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא.

ואפילו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרעו, כמו שכתוב: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו.

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב.

כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זצ"ל, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה כזאת מימי קדם הקיצות ועודי עמך, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך עדיין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש.

● אבל אף על פי כן, גם גודל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שיעור, כי **טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו** וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גודל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

● והנה אנכי בעיני מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה.

● אך, באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, **ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים**, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח דקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלימה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים כאלה **לא ידעתי נפשי, אנה אני בא**, אנה אוליך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי.

● ואמר להרים כסוני ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, **על כן אמרתי שעו מני אמר בבכי**, אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור לה' להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלה לפניו, כמו שכתוב: **הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה**. על כן באתי כעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומעונה, מבולבל ומטורף עני וכואב, לצעוק ולצעוק לפני הדרת קדשתכם.

● ... רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדולתכם איך מרומז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראייה ממנו, שהוא כי **לא תשכח מפי זרעו** הוא סופי תבות **יוחאי**, ושמכם הקדוש בעצמו מרומז בפסוק **עירי ויקדיש מין שמיא נחית** אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדולת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבינו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם.

● על כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורובבות רמזים והתערורות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעוצם קשיות עורפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטיתי אוזני ולבי לכל זה, חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה.

● כי עדיין אין מעצור לה' להושיע גם בעת הזאת כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמך, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש).

● וה' הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלימה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אופן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפניו ולפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות.

אחינו בית ישראל
העלון צריך את תרומותיכם
אנא מכם,
צדקה וחסד
 בכל סניפי הדואר, חשבון מס'
89-2255-7
 תזכו למצוות

● ה' יגמור בעדי, ה' חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי.

סיפור

(לקוטי מוה"ר ח"ב, ס"ו)

● הצדיק הוא מוכרח לעשות תשובה בעד ישראל, דהיינו כשיוצא אחד חוץ לשורה ופורק עול, אזי הצדיק מוכרח לעשות תשובה בשבילו.

● על פי משל, שפעם אחד נסעו שני בני אדם עם סוס מבוהל ומשוגע, ונשא אותם הסוס והשליכם מן העגלה. ועמד אחד והתחיל להכות את הסוס באגרוף, והכה אותו הרבה. ושחק ממנו השני, ואמר לו: הלא אתה מכה את ידך, ומה תועיל להסוס הכאה זו? רק אתה צריך לקח רצועה שמכין בה הסוסים, להכות אותו. והלך ועשה כן, ולקח רצועה והתחיל להכות את הסוס. ועמד הסוס ורץ בבהלה גדולה, וברח ונשא אותם והשליך אותם לתוך רפש וטיט, והסוס ברח לו להלך. נמצא, שגם זה אינו עצה טובה. ויעצו אותו שיעשה כך, שיקח חבל יפה, ויקשר את הסוס לאיזה אילן, ויכה אותו הרבה, ובזה ילמדו להיטיב. ועשה כך, והכה הסוס הרבה, ונתייגע. וראה, שגם זה אינו

עצה טובה, כי אינו כדאי הסוס כלו בעד היגיעה והקצר רוח שיש לו על ידי ההכאה, ואין תקנה לסוס כזה רק לירות אותו על ידי קני שרפה, וזה צר לו.

● כך כשאחד יוצא לחוץ, ואינו מתנהג כשורה – אין יכולין למצוא עצה מה לעשות לו, כי היה אפשר להעניש אותו בעצמו או על ידי שליח או באופן אחר, אך כל העונשים הם נוגעים להצדיק בעצמו, כמו שמצינו אצל השם יתברך, **שבכל צרתם לו צר** (ישעיה ס"ג), כי הם חלק אלוה-ממעל, ועל כן כשיש להם צרה, חס ושלוש, לו צר, כביכול; כמו כן אצל הצדיק גם כן, כי **גם ענוש לצדיק לא טוב** (משלי י"ז), כי העונש שמעניש את אחד, הוא נוגע להצדיק בעצמו.

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, ד"ה)

❖ על-ידי צדקה, זוכין לאור הפנים

ולהתנוצצות המוחין ולבנין בית המקדש ולחיים נצחיים.

❖ על-ידי צדקה, זוכין להכניע מצח

הנחש שורש חכמת הטבע, ולחזק אמונת הרצון בעולם, שידעו הכל שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך, וזוכין לבטל כל הספקות שיש באמונת הרצון, ועל ידי זה ממילא מתחזק הרצון של אדם שירצה ויכסוף רק לעשות רצונו יתברך, כי סוף כל סוף מה יהיה התכלית ממנו וכו'.

❖ ועיקר הצדקה הוא לתן לעניים

הגונים המקרבים ונכללים בהצדיקים אמתיים זקנים דקדושה, המוסיפים קדושה ודעת בכל עת, בפרט כשזוכין לתן צדקה בשביל שידפסו ויתרבו ויתפשטו ספרים קדושים, המבארים כל הדרכים והעצות שיש בהתורה, אפילו בנגלה בהוראת איסור והתר וכיוצא, בפרט ספרים קדושים כאלו המביאים לידי קיום התורה, ולחזק את האדם תמיד בכל מה שיעבור עליו, ולבטל כל הספקות וחלישות הדעת שעוברים על האדם, ומחויקין אמונת הרצון, ולהיות האדם חזק ברצונות וכסופים קדושים תמיד, בודאי הצדקה שנותנין בשביל ספרים כאלו יקר מכל. כי על ידי זה נתבטל ביותר מצח הנחש, ודעת חכמי הטבע הכופרים או מטילים ספק ברצון, שזה עקר תקון הצדקה כנ"ל.

❖ ועל כן בודאי, אין קץ לשכרו, ועל זה

נאמר **וצדקתו עומדת לעד**, והוא מבחינת **עושי צדקה בכל עת**, על-ידי שלומדין על ידו בכל עת הספרים הקדושים, שמכניסין קיום התורה בעולם (לקוטי הלכות - ברכת השחר - הלכה ה', אות ל"ו וכו').

על פי משל